

*

Jag gråter medan jag skriver till dig. Om du var här skulle jag gråta ännu mer, bara så att du vet. Aldrig förr har jag upplevt ett så sorgligt Skypesamtal som det vi hade i går. Jag vill ju ha dig precis lika mycket som du vill ha mig och det gör så ont att min sjukdom ska hindra oss från att fortsätta dejta. Efter att ha pratat med dig i går tänkte jag på mig själv som en gestalt i ett kärleksdrama där de älskande inte kan få varandra. De älskande kan inte få varandra, men inte på grund av att de måste böja sig för föräldrarnas krav på att inte ses för att den ena är av bättre börd än den andra. Pressen kommer inifrån. Det är inte föräldrarna det är fel på, utan psyket och nerverna och det samhälle som har skapat ett så nedbrutet psyke och så tunnslitna nerver. Om jag brutit benet hade vi fortfarande kunnat ses. Det hade begränsat vad vi kunnat hitta på ihop, det är klart, men vi skulle fortfarande kunna träffas och det är ju vad jag önskar allra mest just nu. Undrar när jag får se dig igen. När det inte längre är förbundet med stress att träffa dig, utan på sin höjd fjärilar i magen. Min mamma menar att nyckeln är att komma i gång med skrivandet, men hur många sidor ska jag behöva skriva innan jag kan träffa dig igen? Hur många ord? Om jag åtminstone kunde få ett datum att se fram emot, en riktning för skrivandet, men inte ens det kan någon läkare ge mig. Övertygelsen om att det kommer att bli annorlunda är allt jag har att förlita mig på just nu. Du ska veta att jag trots att jag beklagar mig

är lycklig över att ha träffat dig. Innan jag träffade dig visste jag inte hur det kändes när det känns rätt. Jag har haft ett antal affärer och relationer med kvinnor som varit uppslitande eftersom de var hopplösa var och en på sitt sätt; trots det har jag fortsatt träffa dessa kvinnor månader i sträck, till och med i åratal. Jag visste inte hur det skulle kännas när det kändes rätt. Jag visste bara att jag ville dela mitt liv med en annan människa, att om jag inte mötte någon att dela mitt liv med så var mitt liv inte värt att leva. Nu vet jag att det är en fråga om tid, om att vänta på att må bättre, och att om du under tiden skulle träffa någon annan, skulle även det vara en fråga om tid, om att vänta på att en annan kvinna dyker upp i mitt liv. Jag måste ha tålmod och lita på att det finns mer än en möjlig kvinna i mitt liv. Att det hela inte står och faller med dig. Dig. Jag har inte tvivlat en enda gång sedan vi träffades första gången. Vi åt nudelsoppa på en vietnamesisk restaurang i Köpenhamn och sedan dess har jag inte tvivlat på att du är den kvinna jag vill dela resten av mitt liv med. Vi har tillräckligt med material för ett helt liv tillsammans, minns jag att jag tänkte, och det tänker jag fortfarande. Därför känns det fel att inte dejta dig, även om jag tror att du har rätt i att det är bättre att låta bli. Jag är medveten om att jag inte ska uppfatta det som ett avsked, men att det gör ont som om det var ett avsked, kan jag inte förneka. Det gör ont att hålla till godo med att vara din vän. Du ska veta att jag hoppas att vi någon gång på andra sidan av dagar med galopperande hjärtklappning och trötta ögon kan dejta igen. Jag hopp-

as att du vid det laget inte har träffat någon annan. Även om vi inte kan lova varandra någonting, så hoppas jag att du kommer att vänta på mig. Jag vet att jag kommer att vänta på dig. Jag har inte sagt det till dig men i mitt stilla sinne vet jag att jag kommer att vänta på dig, att jag inte kan låta bli att vänta på dig. Du sa att du inte kunde lova något och det klandrar jag dig inte för. Jag klandrar dig inte för att du inte vill vara hustrun som väntar på att kriget ska ta slut så att hennes man kan återvända hem. Vi är inte man och hustru, det är något som vi tack och lov med all säkerhet aldrig blir, men trots allt går det inte att veta om du kommer att vänta på mig i ditt hjärta som den hustru som väntar på att hennes man återvänder från kriget. Det vill säga, om han återvänder hem i annat än en kista. Det är skillnaden. Jag vet att jag en dag kommer att vara fri från stressyndrom. När vet jag däremot inte. Min läkare säger att det kan ta mellan tre månader och ett år. Jag står inte ut med att det kan ta mellan tre månader och ett år. Jag står inte ut med att må som jag mår. Om jag bara kunde vrida tiden tillbaka till augusti, då jag skulle ha dragit mig tillbaka från omvärlden för en tid. I stället ignorerade jag alla signaler min kropp sände ut. Jag fortsatte att läsa ur och prata om *HON ÅR ARG* trots att det bara gjorde mig ledsen. Vad var det som gjorde mig så ledsen? En kollega berättade nyligen för mig att hon hade nått en punkt där hon inte längre upplevde sig vara rätt person att representera sin bok. Jag visste inte att man kunde nå en sådan punkt, men det sa jag inte till henne. Det var något jag tänkte efteråt. Jag

trodde att jag alltid skulle kunna representera min bok eftersom det är jag som har skrivit den. Det kanske är två sidor av samma mynt när jag i skrivande stund funderar på om jag har nått till en punkt där jag upplever att den bok jag har skrivit inte längre är den rätta att representera mig. Jag är inte längre den jag var när jag skrev boken. Den jag var när jag skrev boken, är en främling med ett välbekant ansikte. Ett ansikte som tillhör den adopterade, adoptionskritikern och aktivisten, vilket av somliga har tolkats som ett ansikte som tillhör den traumatiserade, den arga och den otacksamma. Oavsett vilket är det inte längre mitt ansikte. Redan i augusti, några få månader efter publiceringen, lade jag märke till att jag drog mig undan den adoptionskritiska rörelsen. Jag drog mig undan det sammanhang som gjorde det möjligt för mig att befinna mig i Danmark medan jag skrev färdigt boken. Det var som att lämna ett politiskt parti vars arbete man genom åren har lagt ned otaliga arbetstimmar på. När man lämnar partiet finns det vänner och kollegor som försvinner ur ens liv och man står helt plötsligt utan umgängeskrets, utan sammanhang. Lika väl som jag visste att jag i mitt hjärta alltid kommer att stödja det adoptionskritiska arbetet, lika väl visste jag att jag inte längre kan representera adoptionskritiken annat än genom min bok, som finns och som alltid kommer att finnas i världen. Hur gärna jag än skulle vilja, är det inte möjligt för mig att representera någonting jag inte längre är, eller som jag är på ett sätt som jag ännu inte är i stånd att representera. Jag nådde en punkt där jag inte längre kände

att det var jag som pratade när jag var ute och pratade om boken och eftersom jag inte förmådde träda in i rollen som adoptionskritiker eller författare till boken eller ens bara papegoja, var det ju heller inte jag som pratade. Jag vet inte vem det var, men jag vet att ju mer hon pratade desto mer deprimerad blev hon. Varje gång hon fick de fem obligatoriska frågorna ("vad säger dina adoptivföräldrar om boken?", "hur reagerar de adopterade som inte är kritiska?", "är du helt emot adoption?", "vad ska man göra för att förbättra adoptionssystemet?", "vilka krav bör man ställa på blivande adoptivföräldrar?") fick hon lust att mörda, åtminstone sig själv. En gång efter ett föredrag hon hållit för några dansklärare var hon tvungen att gå raka vägen upp på sitt hotellrum och se tecknad film för att skaka av sig händelsen. En man hade räckt upp handen efter att han och de andra dansklärarna hade hört hennes upplägg och sagt att det var viktigt att hon skrev om sina smärtsamma erfarenheter av att vara adopterad, så att han och andra som inte själva var adopterade kunde komma till insikt om vad det innebär att vara adopterad. Att det inte var för hans skull hon skrev hade han inte reflekterat över. I sin avhandling *När Andra skriver – Skrivande som motstånd, ansvar och tid* skriver Mara Lee: "Att vägra reduceras till sin smärta är inte samma sak som att förneka sin skillnad, utan en överlevnadsstrategi som syftar till ett öppnande av kategorier och ramar. Så när vi märker att omvärlden och offentligheten enbart adresserar vår smärta, bör vi inte svara. För det där är inte ett samtal, inte ett äkta tilltal

som äger rum. Nej, tvärtom; det är just den typen av performativ handling *som befäster dig som ett underordnat och sårat subjekt*. Såret kan visserligen vara en viktig del av identiteten för flertalet Andra kroppar, men inte den enda identiteten. Och det viktiga här är: att subjektet självt väljer när hon vill adressera sitt sår och när hon inte bör göra det. Trinh: 'Annandhet blir empowerment, *kritisk* skillnad inte när den ges, utan när den omskapas.' Så, när makten interPELLERAR dig som ett sårat subjekt och du vägrar svara, så betyder det inte att du sviker din identitet, utan *det betyder att du gör motstånd mot ett språkligt och symboliskt förtryck som enbart vill lyssna på dig när du skriker 'smärta'.*"

*

Jag läser varken särskilt många avhandlingar eller skönlitterära böcker så när jag äntligen läser en avhandling eller en skönlitterär bok är den nog utvald. Under många år skämdes jag över att jag inte läste mer än jag gjorde, att jag inte kunde sluka en bok på samma sätt som Lily kan sluka en bok. Under många år tvivlade jag på om jag ens var författare eftersom jag inte läste fler böcker än jag gjorde. Det var inte så att jag spelade dataspel eller såg serier i stället. Jag tror inte det finns andra skäl än det att jag tar lång tid på mig att läsa en bok, att det tar lång tid för mig att smälta det jag läser.

*